

572

1970

საქართველოს
ბავშვთა
წიგნების
საქართველო

1970 წლის N4

საქართველოს
ბავშვთა
წიგნების
საქართველო

მეკსუზე იჭლდა

საქართველო

როცა იყო ცუროვნა
და მერცხლის ჰქონდა უნა—
ღლით აძრე თმანუტუბა
რჩებოდა სკოლისკენა.

რა დრო იყო! მშეს კორტნიდა
ორთვიან ორბის ბჭკალი...
მაგრამ ხაღი ზრდიდა გმირსა,
მერზე იჯდა ნაპერწყალი.

ნაპერწყალი

საბავშვო

ნაპერწყალი ცეცხლად იქცა,
გაიარა სკოლის კარი—
და იმ ბნელში გაანათა
ღლუვანფელი დღის ცისკარი.

ახლა მერზე სხვა მოგვმა ზის,
მისი მოგვმა ღირსეული
და ჩვენს გულში რომ ანთია
ცეცხლი, არის მისეული.

11-31/6

ს ს ს ს ს
ს ს ს ს ს
ს ს ს ს ს
ს ს ს ს ს

რვენი ქია

საბავი **მეც მანძივნი**

რეზობი იგი ძევი ბერა ქია-
ქა—სმინი. ამ ქიაქი ანი წლი
წინა დობი ბერა ბეჟი—ფლი-
და. ეს 22 ანადი პიდა.

ვლიდას მენიეა ვერა მბ-
ღრა, მინიეა. ია წლია რამ
კაბე, ეანსიბი მისარე ეანსიბი-
მა ხელ ხეობუ სწავლიდა და იქინ
სეღიუ ვაძიარა.

კიანი წლები ვიარა ვლი-
და. მს მუღლი კაბიარა მხელ-
კინიეა სწავლიდა ან მწილი,
მინამ ველიუ ხელი ეს ანია—
ეს მბილია უნელი ანიაანს
თეიბუღიბიბი.

მის რევი ზეხ ენი. მუქი
და უბიე-ქანსი ბიეგის ხელი
იუ.

მე ბერა მს, ამ დროს ან მის-
წესობის და ან იგი, რი ხელია მ-
მს. უბიესეს მასე და ევერს,
რა დევი იყენ მენი წინებრის მენი
სამსიბი წელი მბინილი მენს
სადა კეი, ანა უბიარა დედა-
ღამ მუბიბი ხელია ხელი.

მეილევი რამ არა, მენი ამ დე-
ვი იყებოდა ახლა.

მეილევიან კი ღენი ხელია ს-

ლენინი

თევი მუქი კაბინიევი ბერა
და მბილიბენ ბიევი მბიბილეს
მუქსი და ელეხის მბიბილეს მუქ
და ხელი ბიევი ბიევილეს ეს იუ
1917 წელს უნელი სელი მბილი-
ბი სრულიე ებე თევი ქქინს
ბერა-ბერა.

ია, რიკიბი დევი სეჟი კეიეა
ღენი.

ია, მბიბილეს ირევი
ეს სელი ბენ ენი სეჟი კი არ
იგი, სელი მბიბილეს.

ეს სელი ბენ ენი სელი კი
არ იგი, ქიაქი და ქანსი წი-
ქამდე.

ეს სელი ბენ ელეხი ენი სე-
ვი, რიკიბი კეიბი.

ეს სელი წინი ბევიევი, ენი-
თევი მბიბილეს.

ეს ველიევი კი მბიბილეს ხელი
კეიეა—ღენის მბიბილეს.

ღენის ბილი ვერა ბევიევი.
იუ მბი სევიევი მუკიბი იუ.
ხელ იმსე სწავლიდა, რამ ბევიეს
სწავლიდა ვიევილეს მბიბილეს,
სწავლიდა, მბიბილეს ბევიევი.

მენი ველი ბევი მბიბილეს ღენის
ევიევილეს სწავლიდა და მბიბი, იუ ბე-
ვიევი და მბიბილეს.

ლილია კონი

ნახატები რეჟისორი სემიონოვი

ვალოდის ერთი ამხანაგი ჰყავდა—ბორის ფარმაკოვსკი. იგი ვოლგის პირას ერთსართულიან პატარა სახლში ცხოვრობდა. სახლის ირგვლივ დიდი, დაბურული ბაღი იყო.

ვალოდია და ბორია ხშირად თამაშობდნენ ამ ბაღში: ვითომ ინდიელები ვართო და... ჰუჩქებში ქოხებს აკეთებდნენ, ხეებზე საიდუმლო ნიშნებს აწერდნენ. ეს ნიშნები მხოლოდ მათთვის იყო გასაგები. ისინი ბებერი ცაცხვის ფულუროში წერილებს უტოვებდნენ ერთმანეთს. ამ ბარათებს ჩვეულებრივი ასოებით კი არ წერდნენ, —ხატავდნენ,

სწორედ ისე, როგორც ძველად ინდიელები აკეთებდნენ.

თამაშითა და სირბილით რომ იჯერებდნენ გულს, ბიჭები ზოგჯერ ვოლგის სანაპიროზე ჩალოდნენ, ხან თევზაობდნენ, ხან კი მდინარის პირას გრილოში ჩამოსხდებოდნენ, საუბრობდნენ და გასცქეროდნენ მზეზე მოლაპლაპე მდინარეს, ზედ რომ ტივები, კარჭაბები და გემები დაცურავდნენ.

ზაფხულის ერთ ცხელ დღეს ბაღში მოთამაშე ბიჭებს მწვანე სანაპიროდან სევდიანი სიმღერა შემოესმათ, ტირილს რომ წააგავდა.

ვალოდისა სახე მოელუშა:

— ბურლაკები არიან, —დინჯად თქვა მან.

— მართალი ხარ, აგერ ისინიც! —დაემოწმა ბორიაც.

მდინარის გაღმა ნაპირზე თხუთმეტიოდე გლეხი გამოჩნდა, მძიმედ დატვირთულ კარჭაბს აღმა. მიათრევდნენ მდინარეზე.

ეტყობოდა, ტვირთი მძიმე იყო: ფეხები ქვიშაში ეფლობოდათ, მკერდზე თასმები უჭერდათ, ხელები დაპზუებოდათ. მიდიოდნენ ნელა, თითქმის მიწამდე წელში მოხრილები, სიმღერითა და კენჭით მიდიოდნენ აღმა...

— როგორ თუ რატომ?—გაოცდა ვამუშაოს
 დია,—ნუთუ არ იცი? მე საშამ მიაბმო:
 სოფელში შიმშილობაა, გლეხებს არც ფული
 გააჩნიათ და ვერც სამუშაოს შოულობენ.
 ჰოდა, ქალაქში მოდიან სამუშაოს საძებნე-
 ლად. მუშაობენ მტვრითავეებად, ქვისმთლე-
 ლებად, ღურგლებად... ვინც ასეთ სამუშაოს
 ვერ შოულობს, რა გზა აქვს,—რა სამუ-
 შაოც არ უნდა იყოს, აღარ დაეძებს, ოღონდ
 ორიოდ გროში იშოვოს, მდიდრები კი ამით
 სარგებლობენ და გლეხებს მუქთად ქირაო-
 ბენ თავიანთი კარჭაების სათრეველად.

ვალოდია გაჩუმდა და ღრმად ჩაფიქრდა.
 ბურღაკებმა ჩაიარეს. მხოლოდ შორიდან
 მოისმოდა მათი ნალვლიანი სიმღერა, გა-
 ჭირვებას, შიმშილს, ტკივილსა და ტანჯვას
 რომ გამოხატავდა.

ვალოდია შებრუნდა:
 — არ შემძლია მათი ყურება!
 — მერე და, რატომ ჰკიდებენ ხელს ასეთ
 სამუშაოს?—იკითხა ბორიამ.

ლენინს ელოდა ბოროტი

აქ ძია ლენინს უხდა რაესკენა

სამთა ხაზითა

ნათის და წესტანს ზონიჯ უნახვი ასეთი წარწერა: „ლენინს ვლია ბოროტობი“.
და აი, ჩა უამბო მათ თამარ მასწავლებელმა:
— 1922 წელს ძია ლენინმა სამწერნალო ბოროტობაში ჩამოვიდა გასწავლიტა. ბოროტობები დიდი ამბით ვმსახურობდენ ლენინის განსაჯებარე, განსაჯენბელი საბოლო გაუმწახეს, მაგრამ ძია ლენინს უამბოხელითამ უღაღატა და ბოროტობაში ჩამოვიდა ვერ შეძლო.
შურთი ვლეს მასწავლებელთან ვრთავ ოქტომბ-

რელები ღიკანის აღმართს აუფენენ. ნადვებთია და ზებოლი დაწვენებულ ვბოში, დამამ ათენთან სახლთან შეჩერენენ.
— ბოროტობები საბოლოად უფრთხილებთან ამ ავილია, ამ სახეს აქ ზომ ძია ლენინს უნა დაუტყუნა.— ოქტა მასწავლებელმა.
ოქტომბრებელს ძალიან მოეწონათ ეს სახელი. პატარებმა ახლა უვევ ადარ უფროთ თუ ჩას წიწხეს წარწერა:
„ლენინს ვლია ბოროტობი“.

ბაბუა კარკაზუნის სკამბრაბი

საკრედა პატარა სოფელია იმერეთში. აქ ცხოვრობენ: ქაინი, ვათო, ვიჯო, ცოხა და რბო. სოფელში ასბული წლის ბაბუა ჭყეფი—კარკაზუნი. უფრო მისთან სოფნა პატარებმა. ბაბუტამ ჩა ან იკის, ჩას ან ჭყეფა ხოლცე.

— 1922 წლის-მაგვულს თბილისიდან წავსებუნი კაცი—რევილუციონერი ვარსანს კერპანელით ჩამოვიდა. სოფლის ბოლოს ტყეში შედგერიბია, უბოგან ვამბოთ ამოილო და გვიბირა:— აქ ლენინის წერილია ვახვეჭილი, ზედი ვატყობება შეუბუღელი და ზეფს სოფელზე წერილი ვაუწერიბით.— უამბო ვრთავე ბაბუა კარკაზუნა ბავშვებს.
როცა ოქტომბრებელმა ზედი ვამარათს, კარკაზ ბაბუტა მოუღესეს. ველის ვატყარდა კარკაზულ ზონაში ვამოწებოლი თვირწყენა მომეციტ მოსვიდა. ვიღანს, ვიღანს ჰვევბოდა ბაბუა კარკაზი ძველ ამბებს თაყის სოფელზე. ჩომღის ზეფსუ ასე სწულდა ძია ლენინი.

ხათონსების სარკაპარი

პოინებებმა სკოლაში ლენინის მუხელები მოაწეს. ნაწელი ზეღბრეანდენა ოქტომბრებელს მოღებობი ძია ლენინზე. მის ცხოვრებაზე.
შუე ოქტომბრებელთა ვეფია ვარსკვლავმა მოიტანა საბჭუთარი ლენინის მუხელებში. თამბორის ვარსკვლავმა ლენინის კარავის მადგერი ვადავითა, აი იხეთი, ძია ლენინს ჩაბღევიტო ჩომ ჰქონდა.
ასეთი კარავი ბავშვებმა სკოლის ვბოშიც ვაფეს.
ზეტოც, ვათოს, ნატოს, რიკოს, კანას და მათ შევიტობებმა ნაწელი ზეღბრეანდენა მყარზე ოქტომბრებელთა ვარსკვლავი ვაფესობა.

ლ ე ნ ი ნ ი

1976 წლის 10 თებერვალი

აქ ყველა სართულს ლენინის
უკვდავო ფიქრი ველუბა.
ჰა, ქურა შეახშიანეს
პატარა ლენინელებმა.

და ყველგან, ყოველ ნაბიჯზე
დიდი ლენინი გვეგულვის,
ის მზეა ხარაბოების
ტყეებში გაბრწყინებული.

ნათი 15328 კვანძისა

ის მხარში უდგას, ამხნეებს
მასწავლებლებს თუ ხარატებს...
მათ შერდს ლენინის ორღენი,
ლენინის სახე ანათებს.

თბილისს გულს გადახვეწია
ლენინის სიბრძნის ნათელი
და მისი დიდი დროშის ქვეშ
სუნთქავს ყოველი ქართველი.

თინათინ კვიციანი
მუშკოვარი, გულბადი,
სიბრძნით მუქვადაფენილი,
ზირდაზირი და შურევი,—
აი, ვინ იყო ლენინი.

ლენინის ორდენი

ჩვენს ქვეყანაში ყველაზე მაღალი ჯილდოა ლენინის ორდენი. იგი ორმოცი წლის წინათ დაწესდა.

ლენინის ორდენით აჯილდოებენ ღვაწლმოსილ ადამიანებს, მოწინავე ფაბრიკებს, ქარხნებს, თეატრებს...

ჩვენმა რესპუბლიკამ ორჯერ მიიღო ეს საამაყო ჯილდო.

შაბათობა

ეს იყო 1919 წელს.

დიდი თუ პატარა ჩვენი სამშობლოს დასაცავად მიღიოდა ფრონტზე.

ფაბრიკა-ქარხნებში კი მუშახელი ჭირდა.

და კომუნისტებმა გადაწყვიტეს, კვირაში ერთი დღე უსასყიდლოდ ეშრომათ. მუშაობდნენ ფაბრიკებში, ქარხნებში, რკინიგზებზე...

სხვებთან ერთად მუშაობდა ვლადიმერ ილიას ძეც...

ეს შაბათ დღეს ხდებოდა ხოლმე. მასუკან უქმეებზე უსასყიდლოდ მუშაობას შაბათობა ჰქვია.

ნახატი პ. რეზნიჩენკოსი

წითელ მოედანზე

ნ. ხოძა

ეს ამბავი დიდი ხნის წინათ მოხდა. პირველი მაისი იყო. მოსკოვში, წითელ მოედანზე, პარადი დამთავრდა, მაგრამ ხალხი არ იშლოდა: პარადის მერე სიტყვით ლენინი უნდა გამოსულიყო და ყველას უნდოდა ლენინის ნახვა.

უცებ წითელ მოედანზე საბარგო ავტომობილი შემოვიდა. ძარა ბავშვებით იყო სავსე. მათ ჩვეულებრივი რუსული სახეები ჰქონ-

ნახატები თანაში სასურნაო

დათ. ტანსაცმელი კი არააჩვეულებრივი ეცავათ. ერთ ბიჭს თავი ინდური დოლონანდით ჰქონდა მორთული, მეორეს—ფორგბანი თურქული ფესი წამოვლო თავზე, მესამეს—ბუდიონელთა ქული ამშვევებდა, მეოთხეს—ჩინური ქული დაეხურა, აქვე იდგა მუშისხალათიანი ბიჭი, ხელში ჩაქუჩი ეჭირა. გვერდით ქალამნიანი კმაწვილი ედგა, ნამგლით ხელში.

— ეს რა საზოგადოებაა? — უცებ სულ ახლოდან მოესმათ ბავშვებს სამხედრომ ქუდთან ხელი მიიტანა და მოახსენა:

— ჩაგრული ხალხები არიან, ამხანაგო ლენინ, თქვენი ნახვა უნდათ.

— ჩვენ ჩაგრულები არა ვართ. ჩვენ მხოლოდ გამოვსახავთ ჩაგრულებს. ჩვენ ვართ ნორჩი კომუნისტების რაზმი! — წამოიძახეს ბავშვებმა.

შუაში, ამაღლებულ ადგილზე, იდგა წითელდროშიანი და ალისფერბაფთიანი გოგონა. ღროშაზე ეწერა: „ჩაგრულო ხალხებო! დაამხსერეით მონობის ბორკილები!“

— ვინ არიან ეს ბავშვები? საიდან მოვიდნენ? — გაკვირვებით კითხულობდა მოედანზე მდგარი ხალხი.

— ჩვენ ნორჩ კომუნისტთა რაზმი ვართ. — თქვა ბუდიონელთაქუდიანმა ბიჭმა.

— მერე და, რატომ ხართ ასე ჩაცმულები?

ალისფერბაფთიანი გოგონა წელში გასწორდა:

— მე ასე იმიტომ ვარ ჩაცმული, რომ რევოლუციას გამოვხატავ.

ჩაქუჩიანმა ბიჭმა კი თქვა:

— რევოლუციის ღროშის ქვეშ დადგა ყველა ჩაგრული ხალხი: ჩინელები, ინდოელები, თურქები. ზანგიც გვყავდა, მაგრამ ვიდრე აქ მოვიდოდით, სახიდან ქვარტლი გადაუვიდა.

— კარგად მოგიფიქრებიათ, ყოჩაღ! — შეაქეს დიდებმა, — აფსუს, რომ ვლადიმერ ილიას ძე ვერ გხედავთ. ახლა მან სიტყვა უნდა წარმოთქვას, აი, იმ ტრიბუნიდან.

— ბიჭებო, — დაიძახა ქალამნიანმა ბიჭმა, — აქ ამხანაგი ლენინია! ჩვენთან მოვიყვანოთ!

— მოვიყვანოთ! მოვიყვანოთ!

და ორი ბიჭი — დოლბანდიანი და ჩინურქუდიანი — საბარგო მანქანიდან გადმოხტნენ და ხალხს შეერივნენ. ყველამ გზა დაუთმო. ბავშვები ტრიბუნასთან მივიდნენ. აქ ისინი ტყავისქურთუკიანმა სამხედრო კაცმა შეაჩერა:

— ტრიბუნაზე ასვლა არ შეიძლება. ვასაგებია? არ შეიძლება!

— ჩვენ ჩაგრული ხალხები ვართ. ლენინის ნახვა გვინდა.

ლენინი სწრაფი ნაბიჯით ჩამოვიდა ტრიბუნიდან.

— გამარჯობათ, ამხანაგო ნორჩო კომუნისტებო, — თქვა მან, — გამიგია თქვენი რაზმის ამბავი...

ბიჭები ერთად ალაპარაკდნენ, ერთმანეთს აღარ აცდიდნენ:

— ბავშვებმა თქვენი მიპატივება გეთხოვეს. ჩვენ ბეგრინი ვართ... საბარგო მანქანაზე ვართ, შუაში კი რევოლუცია გვიდგას, ღროშით...

— ძალიან საინტერესოა! — თქვა ლენინმა. — სიამოვნებით შევხვდები რევოლუციას. წავიდეთ! — და მან ხელი ჩაჰკიდა ბიჭებს.

ლენინი საბარგო მანქანასთან რომ მივიდა, ყველამ, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, „ვაშა“ შესძახა.

— რისთვის მომიპატივებთ? იმიტომ ხომ არა, რომ გამეგო, როგორ ხმამაღლა შეგიძლიათ „ვაშას“ დაძახება? — თავი გადააქნია ლენინმა.

— სიხარულით მოგვივიდა! — აუხსნეს ბიჭებმა, — ჩვენთან რომ მოხვედით, იმის სიხარულით!...

— მაშ, აბა, გავიცნოთ ერთმანეთი, — უთხრა ლენინმა, — ოჰო, აი, თვით რევოლუცია ღროშით ხელში...

ნორჩ კომუნისტებს ეგონათ, რომ ლენინი მალე წავიდა. მაგრამ ლენინი არ წასულა, საუბარი დაიწყო ბავშვებთან.

ყველა განაბული უსმენდა. ლაპარაკი რომ დაამთავრა, ბიჭებმა კვლავ „ვაშა“ დასტკეპეს, მაგრამ მაშინვე გაახსენდათ ლენინის შენიშვნა და უმაღლვე ტუნზე იკბინეს.

სიჩუმე ჩამოვარდა, მაგრამ ეს სიჩუმე სულ

რალაც ერთ წამს გაგრძელდა. წითელდრო-
შინაზა გოგონამ უფრო მაღლა ასწია დროშა
და სიმღერა დაიწყო. ყველა აპყუა...

ბავშვები მღეროდნენ "ინტერნაციონალს",
კომუნისტების ჰიმნს, და... ბავშვებთან ერთად
მღეროდა ლენინი!

ნორჩ კომუნისტებს არ სჯეროდათ, რომ
მათთან ერთად მღერის ლენინი! თვითონ
ლენინი!

მაგრამ აი, გაისმა ჰიმნის უკანასკნელი სი-
ტყეები. ბავშვები მიხედნენ, რომ ახლა წაეა
ვლადიმერ ილიას ძე. როგორ გააცალონ?
ჩინურქუდიანმა ბიჭმა ვეღარ მოითმინა და
თქვა:

— ამხანაგო ლენინ, უფლება მოგვეცით,
ხმადაბლა დავიძახოთ „ვაშა“, ხმადაბლა, ძა-
ლიან ხმადაბლა...

ვლადიმერ ილიას ძეს გაეღიმა:

— თუ ასე ძალიან გინდათ...

და ბედნიერმა ბავშვებმა „ვაშა“ დაიძახეს.
პირველად ხმადაბლა, მერე კი თავი ვეღარ
შეიკავეს და...

მაგრამ ლენინი მათ არ გასწყრომიდა. გაი-
ცინა კიდეც... ხელის ქნევით დაემშვიდობა
სიხარულით გაბადრულ ბავშვებს და აჩქარე-
ბული ნაბიჯით წავიდა ტრიბუნისაკენ.

რენი სიმლაჩის სათავე

როლან ნარსია

ლენინი არის სიძარტლე,
ქვეყნად სინათლის მოძიენი...
მან ბაუეუა ქალაქი,
ჩვენი დაბა და სოფელი.

ლენინის შუქით ვიზრდებით,
ლენინის სხეულს ვტრარებთ;
ლენინი მუდამ იქნება
ჩვენი სიმღერის სათავე.

ნაბატი გვარამ ბელოვანისა

იოსებ ნონაშვილი

ლენინს უყვარდა ბავშვები,
ლენინი გვიყვარს პატარებს;
მის დარიგებას, მის რჩევას
გულში სათუთად ვატარებთ.

გლეხი, ღათუი და მელა

რუსული ხალხური ზღაპარი

ღათუი და გლეხი დამოზბილდნენ და ქარხალი ღათესეს ზიარად. მოსავალი რომ შემოვიღა, გლეხმა ღათეს უთხრა:

- ფოჩი შენ და ბოლქეი მეო!
- კარგიო,— მიუვო ღათემა.

აიღეს ქარხალი. გლეხმა ბოლქევი წაიღო, ღათუნის კი ცარიელა ფოჩი ერგო.

ღადგა გაზაფხული. გლეხმა დაუძახა ღათეს და უთხრა:— მოდი, ახლა ზორბაო ღათესეთოო.

- კარგიო.

მოხნეს ერთი დიდი მიწდორი, ღათესეს და ღათარცხეს. ღათუი წელეზზე ფეხს იღამღა, შეიღი კაცის საქმეს აკეთებღა.

ღაბურღა ყანა.

— ახლა არჩევანი შენი იყოსო, — უთხრა გლეხმა მოზიარეს.

— შარშან კეჟა წაეგე! ახლა ფოჩი შენ და ბოლქეი მეო.

მომკეს ყანა. გლეხმა ძნები თავისკენ გაღააწყო, ნაწვერალი ძირებინანდ ღათემა წაიღო.

გაღეწა ზორბალი გლეხმა, გაანიღვა, ჩამოფეკვა, ღააცხო პურები და ღათუი მიიპატიეა.

— ასეღი გემრიელი პური ჩემს ღღეში არ მიქამიაო.— აბურტყუნღა ღათუი, — თუ ჩემი ძმა ხარ, მითხარი, საიღან გაქესო?

11.316

— ეს იმ ყანისაა, ჩვენ რომ დავთე-
სეთო.
— ვე, შვილოსა, შენ მგორვდაც მო-
მატყუე და შშიერი დამარჩინე! ჩვენი

— რაღა რა გამჭირვებია, ჩემო ძმობო,
ავერ, დათვი შეჭმას მიპირებსო.
— ნუ გეშინიაო!—უთხრა მელიამ, მე-
რე ბუჩქებში მიიმალა და იქიდან რიხია-
ნად გამოსძახა:

— ეი, გლეხო, აქ მგელი ან დათვი
ხომ არ დაგინახავსო!
დათვმა ეს რომ გაიგონა, იფიქრა, მო-
ნადირეაო და შიშით ეღვთმეღვთი მოუ-
ვიდა.

— არ გამცე და არ შეგკამო!—წას-
ჩურჩულა დათვმა გლეხს, ურემთან მიეგ-
ლო და სული გატრუნა.

— არა, არ დამინახავსო! — უპასუხა
გლეხმა.

— აბა, ურემთან ვე რა აგლიაო?!
— უთხარი, კუნძია-თქო, — ისევ წას-
ჩურჩულა დათვმა გლეხს.

— კუნძიაო! — მიუგო გლეხმა.

— აბა, თუ კუნძია, აიღე კული და
შემოპკარიო! — დაიძახა მელიამ.

— დამკარი, ოღონდ ძალიან არ მატ-
კინოო. — შევედრა დათვი გლეხს.

ძმობა არ იქნება, უნდა შეგკამოო! —
იღრიალა დათვმა.
გლეხი ლობესთან დაემხო და თავში
ხელები წაიშინა.
ამ დროს, სად იყო, სად არა, მელია
მოცუნკულდა:
— რა გამჭირვებია, თავში რომ ხე-
ლებს იცემო?

გლენმა აიღო ცული, დაჰკრა თავში დათეს და სული გააცხებინა.

— ხომ გადაგაჩინე, გლენო, სამაგიეროს რას მომცემო!—უთხრა მელიამ გახარებულ გლენს.

— ორი თეთრი დედალი მიჩუქებიაო,—თქვა გლენმა და მელიას თავმოკრული ტომარა გაუწოდა: გზაზე არ გახსნა, თორემ ამოფრინდებიანო.

მელიამ გამოართვა ტომარა და გზას გაუღდა. მიდის, მიდის და ერთი სული აქვს, როდის მივა შინ. ბოლოს მაინც წასძლია სულმა—მოდი, ერთი ენახო, დედლები მსუქნებიან, თუ არაო.

მოხსნა ტომარას თავი და, ვაი შენს მელიას: კბილებდაკრეკილი ორი ნაგაზი არ შერჩა ხელში!

მელიამ ტომარა დაავლო და ტყისაკენ მოუსვა. გამოუდგნენ ძაღლები.

ძლივს შეასწრო სოროში. თავის თავზე ისე გულმოსული იყო, ბოღმა ახრჩობდა.

სული რომ მოითქვა, ჯერ ყურებსა ჰკითხა:

— ყურებო, ჩემო ყურებო, რას აკეთებდიო?

— ჩვენ ყველაფერი გვესმოდაო...

— ფეხებო, თქვენ რას აკეთებდიო?
— ჩვენ რაც შეგვეძლო, მოვრბოდიო...

— თვალებო, თქვენ რას აკეთებდიო?

— ჩვენ ყველაფერს ვხედავდიო...

— აბა, ჩემო კულო, შენ რასღა აკეთებდიო?

— მე სირბილში ხელს ვიშლიდიო.

— ხელს მიშლიდი, არა? მე შენ ვიჩვენებ სერის, ჯავრს შენზე ვიყრიო,—თქვა მელიამ, მობრუნდა და კული გარეთ გამოჰყო.

ძაღლები კულს ვებღვენენ, მელია სოროდან გამოართვის და შუაზე გაგლიჯეს.

19684
 9170350-76655
 ზეზღუიფთვეს

საღუტი — ნახატი დავით გურეშიძისა, 9 წ. თერჯოლის რაიონი, სოფელი ჭოგნარი.

კავალერისტო — ნადერწი გიორგი კიკაბიძისა, 10 წ. თბილისი.

ჭემჭე — ნახატი თამარ ნორაძისა, 6 წ. თბილისი.

კოსმონავტი — ნახატი ნუნუ ქვიციანიძისა, 9 წ. საინგილო.

იერიში — ნახატი შოთა დეგდარიანისა, 7 წ. თბილისი.

შავაჩი რედაქტორი შურბან მახვარიანიძე.

საბედქელო კოლეჯია: კაჟაჩი ზოგიაშვილი, ლილა პარაძე, ჯემალ ლოლა, ჯარბ ლომიძე, მავხალ მარეღიშვილი, ირაკლი ამირაძე (პ/მ მღვანი), ზალკა მახვარიანი (სამ. რედაქტორი), ბიბი მღვანიძე, სპ. ლეკვაძე-იაღაჯი, ლენის სახლობის ნორა ჰონერია ირვანაძის რესპუბლიკური საშუალო სკოლის უფროსი ნახატი პლ. მიმღვანიძე. გამოცემის 48-ე წელი. ტარედაქტორი ბ. რიშიშვილი მისამართი: რედაქციის გამომცემლის, სტამბის — ოხსილი, ლენის, 14. ტელ: ში. რედაქტორი — 93-41-30, 93-98-15, 3/მ მღვანიძე — 93-10-32, 93-98-17, სამ. რედაქტორი — 93-98-18, გავლ. — 93-98-19, სამდრონი — 93-98-18. გადვით: მსწომბო 19/1-70 წ., ხელმოწერილია დანებდელ 20/III-70 წ., ჭიჭილის ზომა 60x90, ფის. ნაბ. ფურტი 25, ტირაჟი 150.500. შუკ. № 192. „დია“ № 4. ნა. გრუიკონიკო ეზო. ფასი 20 კაბ.

სპ. კ. ცაიხის გამომცემლობა
 Издательство ЦК КП Грузии